

Ἄμφιβάλλω κεραυνὸς πίπτων ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος ἂν θὰ ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ περισσοτέραν κατάπληξιν ἀπὸ τοὺς σκληροὺς λόγους τῆς κόρης. Ὑψοῖ περίλυπα καὶ ἰκετευτικὰ βλέμματα, ἀλλ' αὕτη μένει ἄκαμπτος, καὶ ὁ ἀπερίσκεπτος γέρον ὑρέται εἰς τὰς φυλακάς, ἡ δὲ ἀτίθασσος κόρη τῶν δασῶν ἐπιστρέφει εἰς τὰς αἰγὰς τῆς ἀγνῆ καὶ ἄσπιλος ὡς πρὶν.

Καὶ ἤδη ἀπομένει ἡ τρίτη καὶ τελευταία πρᾶξις. Ὁ γέρον Ἀβραὰμ ἀποθνήσκει ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐξ ἐρωτικῆς ἀπελπισίας καὶ οἱ ἀπόγονοί του ἐκλιπαροῦσι τὸν πατέρα τῆς κόρης, ὅπως σώσῃ τὸν γενάρχην των, προσφέροντες εἰς αὐτὸν χρήματα, εἰς δὲ τὴν κόρην δωροῦντες κτήματα πολλά. Δελεάζεται ὁ πτωχὸς Ζάγκος καὶ πείθει τὴν κόρην του, προφητεύων τὸ προσεχὲς τέλος τοῦ μελλονύμφου τῆς καὶ τὸν ὀνομάζει υἱὸν του. Ἐλευθεροῦται ὁ νυμφίος καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους νταουλιῶν καὶ ζουρνάδων ὠδήγει μετὰ τινὰς ἡμέρας τὴν περιπόθητον ἐρωμένην του εἰς τὴν νυμφικὴν παστάδα, σφριγῶν, ἀκμαῖος καὶ πλήρης ἔρωτος..... Ὁ κόσμος τοῦ ἠὺχῆθη πολυτεχνίαν καὶ μακροβιότητα.

T.

ΤΑ ΥΣΤΕΡΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τὰ ὑστερνὰ λουλούδια, ποῦ εἶχαν ἀπομείνει
στὸν κῆπό σου, ἐπέσαν ἀχνὰ καὶ μαραμμένα.
Ἔλα νὰ ἰδῆς! Τὰ ρόδα, τὰ γιασεμιά καὶ οἱ κρίνοι
στὸ παγωμένο χῶμα κοιμοῦνται ἀδελφωμένα.

Ἡ μαύρη συμφορὰ τοὺς τᾶβαλε πλάι πλάι·
Μὴν τὰ χωρίσης· ἔτσι σκόρπιστα σὰν στεφάνι
στὰ δλόξανθα μαλλιά σου, ποῦ ἀπ' τὸν Ἀπριλομάη
—πέρασαν τόσοι χρόνοι—κι' ἀνθοὺς δὲν ἔχουν βάνη.

Καὶ καθὼς γέρνεις τώρα στὰ δάχρυα βουτημένη,
στὸ νοῦ μου σὰν εἰκόνα ὠραία θὰ προβάλῃς.
Σὰν τὴν παρθένα φύσι ποῦ κλαίει νεκρωμένη,
δταν τὴν ἀγκαλιάζῃ χειμῶνας ἀσπρομάλλης.

Ὀκτώβριος 1894.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

